

Anul XIV, Nr. 363
7 noiembrie 2021

Duminica a XXIV- a după Rusalii
- Învierea fiicei lui Iair -

Parohia Vovidenia
Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -
ISSN 2734 - 892X ISSN – L 2734 – 892X

**2021 – „Anul omagial al
pastorației românilor din
afara României“ și „Anul
comemorativ al celor adormiți
în Domnul; valoarea liturgică
și culturală a cimitirelor“**

„Fraților, Hristos este pacea noastră, El care a făcut din cele două – una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii, desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea, și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia. Și, venind, a binevestit pace, vouă celor de departe, și pace celor de aproape; că prin El avem și unii și alții apropierea către Tatăl, într-un Duh. Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos. Întru El orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul, în Care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh“.

(Efeseni, II, 14-22)

Se poate oficia slujba Însmormântării pentru sinucigași?

Un articol de: Pr. conf. dr. Lucian Petroaia

„Societatea generează în viața omului tensiuni uneori aproape imposibil de suportat. Acestea sunt, adesea, cauzele bolilor de care suferă omul. Ele sunt și pricinile unor deviații de natură psihică și ale unor dezechilibre grave în viața duhovnicească, dintre care cumplită și iremediabilă este decizia omului de a-și ridica singur viața.

Despre sinucidere în lumea veche și în creștinism

Lumea iudaică veche reprobă actul suicidului. Viața era cinstită, prețuită și trăită potrivit prescripțiilor Legii. Din aceste motive, în Vechiul Testament nu se consemnează și nici nu se comentează prea mult situații de acest fel. Mai întâi trebuie spus că porunca a șasea - „Să nu ucizi!” - (Ieșirea 20, Deuteronomul 5) are în vedere, în înțelesul mai larg, și propria persoană a celui care împlinește cerințele Decalogului. Cartea Judecătorilor (9, 54) prezintă moartea lui Abimelec, iar Cartea I a Regilor (31, 4) înfățișează modul jalnic prin care regele Saul și-a sfârșit viața, prin autoînjunghiere. De asemenea, în Cartea a II-a a Macabeilor (14, 37-46) este relatată scena sinuciderii unui evreu, Razis din Ierusalim, care apelează la suicid ca să nu cadă în mâna cotropitorilor sirieni. Din aceste puține exemple reiese gândirea pozitivă a poporului ales, dorința lui de a trăi și prețuirea vieții ca dar divin, insuflat omului de la Creație (Facere 2, 7).

Aproximativ în aceeași perioadă, mulți dintre gânditorii antici resping sinuciderea. Deși era privită de unii contemporani lor ca o formă de eroism, Platon sau Aristotel își învățau discipolii că acest gest ultimativ este de fapt o lașitate, care oprește prematur și forțat sufletul să progreseze în virtuți și frumusețe.

În Noul Testament nu se întâlnesc texte cu directă referire la tema sinuciderii, exceptând scena morții lui Iuda, care, regretând vinderea Mântuitorului, după ce a aruncat banii în templu, a mers și s-a spânzurat (Matei 27, 5). În Evanghelia Sa, Domnul Hristos accentuează valoarea de necuprins a vieții, ca dar dumnezeiesc pe care nu îl poate egala nimic din ceea ce se află în univers: „Ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16, 26). Sfântul Apostol Pavel aduce o mărturie în plus despre tainica unire dintre suflet și trup, subliniind: „De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el” (I Corinteni 3, 17).

În perioada patristică, Biserica aduce alte nenumărate precizări privind valoarea vieții și evitarea, cu orice preț, a gândului și faptului sinuciderii. În tratatul *De civitate Dei*, Fericitul Augustin vorbește despre „fapte care nu sunt permise a fi săvârșite”, aducând argumente teologice și morale împotriva suicidului: „Nimeni nu trebuie să se sinucidă pentru păcate străine, pentru ca nu cumva să se încarce cu unul personal, mult mai grav. (...) Nimeni nu are dreptul să-și ridice viața pentru păcatele sale trecute, pentru care mai cu seamă această viață este atât de necesară, pentru a fi iertate prin pocăință. Nimeni nu trebuie să-și ridice viața din dorința unei

vieți mai bune, pe care o speră după moarte, deoarece cei vinovați de sinucidere, prin dispariția lor după moarte, nu vor primi o viață nouă”. În Răsărit, referindu-se la moartea lui Iuda, în Omilia a 85-a la Evanghelia după Matei, Sfântul Ioan Gură de Aur îndeamnă să reflectăm la fapta Iscarioteanului ca la un gest „de neiertat” și ca la o „faptă diavolească”, întrucât „s-a îndepărtat de pocăință, ca să nu aibă nici un folos de pe urma ei” și a ales o „moarte de rușine, ajunsă cunoscută întregii lumi”.

Care ar fi motivele sinuciderii?

Mass-media anunță mereu date statistice privind frecvența actului suicidal. De exemplu: în rândurile uneia dintre cele mai organizate armate din lume se înregistrează o sinucidere pe zi, în capitala uneia dintre cele mai ordonate țări din lume și-au sfârșit viața, în ultimii ani, sute de tineri, prin aceeași „metodă” (tăierea venelor, pe lungul antebrațului!), în cea mai avansată - tehnologic - țară din lume, suicidul face parte din filosofia vieții și a morții, lunar sinucigându-se peste 2.200-2.300 de oameni. În „topul” nefast, mondial, tot Europa rămâne pe locul I, cu rate de sinucidere (calculate la 100.000 locuitori/ 1 an) cuprinse între minima 3,8 (Grecia) și maxima 28,2 (Lituania); România este cotatează cu rata de 10,5. La nivel global, peste 800.000 de oameni se sinucid în fiecare an, iar instituțiile de stat abilitate înregistrează, tot anual, alte peste 10 milioane de tentative „nereușite”.

Aceste câteva date arată că sinuciderea a devenit o problemă îngrijorătoare, cu implicații majore în mentalul personal și colectiv. Din punctul de vedere al cauzalității, fenomenul este atent studiat de psihologi, sociologi, medici, dar și de teologi, întrucât el afectează persoana umană în întregul ei: arată o minte răvășită, denotă o lipsă de claritate a conștiinței valorii vieții, indică o libertate greșit folosită, relevă necredință sau o credință slabă în Dumnezeu. Mai ales distruge trupul și pierde sufletul!

Completând ipotezele medicale clasice despre disfuncțiile creierului și psihopatiile generatoare de acte suicide, cele mai multe voci pledează astăzi pentru faptul că sinuciderea are la bază o traumă intimă a persoanei respective, necunoscută și neînțeleasă, într-un cuvânt neanalizată și netratată, suficient sau chiar deloc. Alți specialiști arată că o cauză determinantă pentru gestul suicid îl constituie dependențele înrobitoare, precum alcoolul, drogurile, viața imorală. Acestea generează de cele mai multe ori depresii, care sunt motivații îndestul de puternice pentru gesturi extreme. Depresia din dragoste, întâlnită adeseori la tineri, cea profesională (de care suferă carieriștii), cea cu efecte sociale (manifestată prin izolare și

necomunicare), cea economică (concretizată prin sărăcie extremă și nevoi personale neîmplinite) sunt răni sufletești adânci care, neidentificate la timp și netratate atât medical, dar și din punct de vedere duhovnicesc, pot declanșa stări interioare devastatoare, cu efecte imprevizibile în planul vieții concrete.

La acestea se adaugă și unul dintre cele mai importante motive: lipsa credinței în Dumnezeu și a conștiinței că El aduce fiecare persoană umană la existență cu un rost înalt, urmărind obiectivul major: comuniunea de iubire dintre El și om și devenirea spirituală a omului, până la unirea cu El“.

(Rubrică realizată de pr. Ciprian Băra, Ziarul Lumina, 4 noiembrie 2021)

De ce îngăduie Dumnezeu ispitele?

„Ispitele sunt îngăduite ca să ni se descopere patimile ascunse, ca să ne luptăm cu ele și să ne tămăduim sufletele. Sunt și ele un semn al milei dumnezeiești. Pentru aceasta, lasă-te cu încredere în mâinile lui Dumnezeu și cere ajutorul Lui, ca să te întărească în nevoița ta.

Nădejdea în Dumnezeu nu poate sfârși niciodată în deznădejde. Ispitele aduc smerita cugetare. Dumnezeu știe cât poate răbda fiecare dintre noi și îngăduie ispitele după puterea noastră. Însă trebuie ca și noi să fim cu luare-aminte, ca să nu intrăm singuri în ispită.

Încredințați-vă lui Dumnezeu cel bun, cel tare, cel viu și El vă va povățui la odihnă. După încercări urmează bucuria duhovnicească. Domnul ia aminte la cei ce răbdă încercările și întristările pentru dragostea Sa. Așadar, nu vă împuținați cu sufletul și nu vă temeți!“

(Sfântul Nectarie al Pentapolei, *Învățăături*, traducere din limba greacă de Ieroschimonaș Ștefan Nuțescu, Editura Evanghelismos, București, 2009, p. 17)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 31;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro